"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପଢାଇବାକୁ ହେବ କାରଣ ଖୁସି ଏବଂ ପଦର ଆଧାର ହେଉଛି ପାଠପଢା ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସେବାରେ ସଫଳତା ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟତଃ କେଉଁ ଗୁଣ ଆବଶ୍ୟକ ?

ଉତ୍ତର:- ସହନଶୀଳତା । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ସହନଶୀଳ ହୋଇ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସଂଗଠିତ ହୋଇ ସେବା କର । ଭାଷଣ ଦ୍ୱାରା ସେବା କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଦରୁ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଭାଗ୍ୟବାନ ସନ୍ତାନ, ସେମାନେ ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆଗ୍ରହର ସହିତ ପଢିବେ ।

ଗୀତ:- ହମେଁ ଉନ୍ ରାହୋଁ ପର ଚଲନା ହୈ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କ'ଣ ବିଚାର କରି ଏହି ମଧୁବନକୁ ଆସୁଛ! କ'ଣ ପାଠ ପଢିବାକୁ ଆସୁଛ ? କାହା ପାଖକୁ ଆସୁଛ ? (ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ) ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ଏଭଳି କେବେ ଶୁଣିଛ ଯେ, ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ପାଠପଢିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି, ପୁଣି ବାପଦାଦା ଉଭୟ ଏକତ୍ର ରହିଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ନା । ତୁମେ ୱାଣ୍ଡରଫୁଲ୍ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନା ରଚୟିତା, ନା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଥିଲ । ଏବେ ସେହି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ଜାଣିଛ । ଯେତିକି ଜାଣିଛ ଏବଂ ଯେତିକି ଯାହାକୁ ବୁଝାଉଛ ସେତିକି ଖୁସି ମିଳୁଛି ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତର ପଦ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅନୁସାରେ ମିଳିବ । ମୂଳକଥା ହେଉଛି ଏବେ ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣୁଛୁ । ଏହା କେବଳ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ-ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛୁ । ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ନିଜକୁ ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ହେଲେ ବି.କେ. ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏବେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ବର୍ସା ନେଉଛୁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଢୁଛୁ ଅଥବା କମ୍ ପଢୁଛୁ, ସେ କଥା ଅଲଗା, କିନ୍ତୁ ଜାଣୁଛ ନା, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ତେବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ପଢ଼ିବା ଅଥବା ନପଢ଼ିବା ଉପରେ କାରଣ ସେହି ଅନୁସାରେ ହିଁ ପଦ ମିଳିବ । ବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଗଲା ଯେ ଆମେ ରାଜତନ୍ତ୍ରର ଅଧିକାରୀ ହେବୁ । ପୁଣି ପାଠପଢ଼ାରେ ମଧ୍ୟ ରାତି ଦିନର ଅନ୍ତର ହୋଇଯାଉଛି । କେହି କେହି ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଆଉ କିଛି ବି ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ବାସ୍ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ପଢ଼ାଇବା, ଏହା ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନରେ କେବେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠପଢ଼ା ଚାଲିନଥାଏ । ପାଠପଢିବାର ସମୟ ଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ, କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ମୁଁ ସୃଷ୍ଟିର ପିତା ରଚୟିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛି ? ମନୁଷ୍ୟ ତ' ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଦେଖିବାରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନାହିଁ । ଶାରୀରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କୌଣସି ଫରକ ନାହିଁ । ଭିତରେ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଗୁଞ୍ଜରଣ କରିଥାଏ । ଯିଏ ଯେତେ ପଢ଼ିବ, ସେତେ ସିଏ ଖୁସିରେ ରହିବ । ଭିତରେ ରହିଥାଏ ଯେ ଆମେ ନୂଆ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ, ଏବେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାରକୁ ଯାଉଛୁ । ନିଜ ମନକୁ ସର୍ବଦା ପଚାରୁଥାଅ, ମୋ ଭିତରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି ? ବାବା ଆମକୁ ନିଜର କରିଛନ୍ତି, ଆମେ କ'ଣରୁ କ'ଣ ହେଉଛୁ । ତେବେ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଆଧାରିତ । ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଉଚ୍ଚର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ଅଳ୍ପକାଳ କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ପଦ ଅଟେ । ସେଥିରେ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ତାହା ଯେପରି କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ଦୈବୀ ଲକ୍ଷଣ କିଛି ହେଲେ ନଥିଲା, ଏବେ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାନ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯାହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି ତାଙ୍କ ମନ ପାଠ ପଢ଼ାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢ଼ା ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୀତିରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ମନ ହୁଏ ତାଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ କରିବୁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଦରୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ କରୁଥିବେ । ଏହି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦି ତ କିଛି ନୁହେଁ, ଆଗକୁ ଗଲେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଆହୁରି ଭଲ ଭଲ ପ୍ରବନ୍ଧ ବାହାରିବ । ଏବେ ବାବା ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ସହନଶୀଳ ମଧ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । ପରସ୍ପର ମିଶି ସଙ୍ଗଠନ କରି ଭାଷଣ ଆଦିର ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ରଖିବା ଦରକାର । ଅଲଫଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ବହୁତ ଭଲ ବୁଝାଇପାରିବୁ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ କିଏ ? ଏକମାତ୍ର ଅଲଫଙ୍କ ଉପରେ ତୁମେ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ଭାଷଣ କରିପାରିବ । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଅଲଫକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ରହିବ । ଯଦି ପିଲାମାନଙ୍କର ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଧ୍ୟାନ କମ୍ ରହୁଛି, ଅଲଫଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉନାହାନ୍ତି ତେବେ କ୍ଷତି ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ତେବେ ସବୁର ଆଧାର ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ରହିଛି । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଏକଦମ୍ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତଳକୁ ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ଆଉ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେହି କେହି କେତେ ଆଡମ୍ବରରେ ଆକର୍ଷଣୀୟପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ।

ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ବଡ ଜାଗୀର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଭକ୍ତମାର୍ଗରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ କେତେ

ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି, ଆଚ୍ଛା, ଦର୍ଶନ ହେଲା ପୁଣି କ'ଣ ହେବ ? ଫାଇଦା କିଛି ହେଲେ ହେଲା ନାହିଁ । ଦୁନିଆ ଦେଖ କେଉଁ କଥା ଉପରେ ଚାଲୁଛି । ତୁମେମାନେ ଯେପରି ଆଖୁର ରସ ପିଉଛ, ବାକି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆଖୁ ଛେଲି ଚୋବାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ମିଠାରସ ପିଇ ପେଟ ଭରି ଅଧାକଳ୍ପ ସୁଖ ପାଉଛ, ବାକି ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଛେଲି ଶୋଷି ଶୋଷି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କେତେ ସ୍ନେହର ସହିତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିବ ତେବେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ନା ନିଜେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛନ୍ତି ନା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ନା ନିଜେ ଅମୃତ ପିଉଛନ୍ତି, ନା ଅନ୍ୟକୁ ପିଇବାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବହୁତଙ୍କର ଏହିପରି ଚାଲିଚଳଣି ହେଉଛି । ଯଦି ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିବେ ନାହିଁ, ଦୟାଶୀଳ ହେବେ ନାହିଁ, କାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିବେ ନାହିଁ ତେବେ ସେମାନେ କ'ଣ ପଦ ପାଇବେ! ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ଯେଉଁମାନେ ପଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ନପଢିବେ ତେବେ କେଉଁ ପଦ ପାଇବେ — ତାହା ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଗଲେ ଫଳାଫଳ ବିଷୟରେ ସବୁ ଜଣାପଡିଯିବ । ପୁଣି ବୁଝିଯିବେ — ବାସ୍ତବରେ ବାବା ଆମକୁ କେତେ ସତର୍କ କରାଉଥିଲେ । ଏଠାରେ ବସିଛ, ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର — ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ । ସେ ଆମକୁ ଉପରୁ ଆସି ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତାଙ୍କୁ ଛାଡି ଯିବୁ ନାହିଁ । ବାବା ଆମକୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି କଥା ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ଜାଣିବେ, ବାସ୍ତବରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । କିଛି ହେଲେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବହୁତ ଡେରି ହୋଇଯିବ । ହିସାବ କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ସେନ୍ସିବୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସନ୍ତାନ ତା'କୁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହୁଛନ୍ତି । ମାତାପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପରି ତୁମକୁ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । କେତେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଏହି ଧୁନ୍ ଲାଗି ରହୁଛି, ଯାହାଙ୍କର ବାବା ମହିମା କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ ମିଳିଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବଡ ଶିକ୍ଷକ ବସିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ନକରିଲେ ସୁଧୁରିବେ କିପରି ! ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କେତେ ସହଜ । କିନ୍ତୁ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିବାକୁ (ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ) ପଡୁଛି । ବାବା କେତେ ସହଜ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏବଂ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଜୀବନ ରୂପକ ନୌକା ପାରି ହୋଇଯିବ । ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜ ମନକୁ ପଚାର — ମୁଁ କେତେ ମେସେଞ୍ଜର (ସନ୍ଦେଶବାହକ) ହୋଇଛି ? ଯେତେ ବହୁତଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇବ ସେତେ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ, ଯଦି ମୁଁ ଜାଗ୍ରତ ନ କରାଉଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ଶୋଇଛି ତେବେ ମୋତେ ଏତେ ଉଚ୍ଚପଦ ତ ମିଳିବ ନାହିଁ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟହ କହୁଛନ୍ତି ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ନିଜର ସାରାଦିନର ଚାର୍ଟ (ହିସାବ) ବାହାର କର । ସେବାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ । ମୂଳକଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା । ବାବା ହିଁ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିଥିଲେ । ତାହା ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗ ହେବ । ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିବ । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକାର ବାହାରିଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ରହିବେ । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୯ ଲକ୍ଷ ରହିବେ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବୃଦ୍ଧି ହେବ । ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ସେମାନେ ପୁଣି ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଥିଲା । ସେହିମାନେ ପୁଣି ଅପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିବାଲା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରିଚାଲିବ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ହେଉଛ । ବାବା ହିଁ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ପବିତ୍ର ଥିଲ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଥିଲୁ । ଏବେ କେତେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ କ'ଣ ଥିଲୁ କ'ଣ ହେଉଛୁ ? ବାକି ଯେଉଁ ଏତେ ସବୁ ଧର୍ମ ଅଛି, ତାହା ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଜୀବଜନ୍ତୁ ସଦୃଶ ସମସ୍ତେ ମରିବେ । ଯେପରି ବରଫ ପଡ଼ିଲେ କେତେ ଜୀବଜନ୍ତୁ ପକ୍ଷୀ ଆଦି ମରିଯାଇଥାନ୍ତି । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ଏସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସବୁ ମରିପଡିବେ । ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ତାହା ରହିବ ନାହିଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ବିଲକୁଲ୍ ହିଁ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଆବର୍ଜନା ହିଁ ଆବର୍ଜନା ଭରି ରହିଛି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଆବର୍ଜନାରେ ଅପରିଷ୍କାର ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲୁ । ବାବା ଆବର୍ଜନାରୁ ବାହାର କରି ଏବେ କେତେ ଗୁଲ୍ ଗୁଲ୍ (ଫୁଲ ଭଳି) କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡ଼ିବୁ, ଆତ୍ମା ପବତ୍ର ହୋଇଯିବ ।

ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ରୂପରେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେତେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଯେପରି ବୁଲ୍‌କୁଲ୍ ଜଡ଼, କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ନାହିଁ ତେବେ ମୁଁ କ'ଣ କରିପାରିବି । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ପାଠ ପଢାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଢୁଛନ୍ତି । କେହି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । କେହି ପୁଣି କରାଉନାହାଁନ୍ତି । କେତେ ଓଲଟା ଅହଂଙ୍କାର ରହିଛି । ଯେପରି ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର କେତେ ଅହଙ୍କାର ରହିଛି । ଦୂରରୁ ଦୂର ଆକାଶକୁ, ସମୁଦ୍ରକୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ । ଅଯଥାରେ ଗର୍ବୀ ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନେ ନିଜର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ଅଧିକା ଦରମା ତାଙ୍କୁ ମିଳୁଛି, ସବୁ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସୁନାର ଦ୍ୱାରିକା ସମୁଦ୍ର ତଳୁ ବାହାରି ଆସିବ । ଏହା ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ର ଅଟେ

ଯାହାକି ଘୂରି ଚାଲିଛି । ପୁଣି ଆମେ ନିଜ ସମୟରେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଯାଇ ମହଲ ତିଆରି କରିବୁ — କେହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, କ'ଣ ଏହିପରି ପୁଣି ମହଲ ତିଆରି ହେବ । ନିଶ୍ଚୟ, ବାବା ଦେଖାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ପୁଣି ଏହିପରି ସୁନାର ମହଲ ତିଆରି କରିବ । ସେଠାରେ ବହୁତ ସୁନା ରହିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ବହୁତ ସୁନାର ପାହାଡ଼ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସୁନା ବାହାର କରିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତ ସୁନାର ଅସରନ୍ତି ଖଣି ଥିଲା, ତାହା ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ହୀରାର ଦାମ ମଧ୍ୟ ଦେଖ କେତେ । ଆଜି ଏତେ ଦାମ୍, କାଲି ପଥର ସଦୃଶ ହୋଇଯିବ । ବାବା ତୁମକୁ ବହୁତ ୱାଣ୍ଡରଫୁଲ୍ (ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ) କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ଏକଥା ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ — ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ଘର ଛାଡିବା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି, ଯାହାକୁ ମୁକ୍ତିଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମୁକ୍ତି ନିମନ୍ତେ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ମୁକ୍ତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସାଥିରେ ନେଇଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ରହିଛି, ଜାଣିଛ ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରୁଛି, ତୁମେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାକୁ ଯିବା ଅନୁଚିତ୍ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି କଥା କୁହ — ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରାଇଥିଲେ ନା । ତୁମେ ମୋର ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛ । କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ? ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହୋଇଥିଲ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇଲ । ଡ୍ରାମା ଏହିପରି କରାଯାଇଛି । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର ବିଷୟରେ ଆସି ବୁଝାଉଛି । ଏବେ ତୁମର ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି । ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ (ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟୁ । ଆମର ପାର୍ଟ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି, ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଏବଂ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କରାଉଛୁ । ଯିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ହେବେ । ସେମାନେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଥିବେ ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରାଇବାରେ ଲାଗିପଡିବେ । ସଦା ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅ । ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଏହି ଅଶାନ୍ତି ଦୁନିଆରେ ରହିଛୁ, ପୁଣି ଅଶାନ୍ତିର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । କେହି ମୁଖ ଦ୍ୱାରା କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମନକୁ ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । ଶାନ୍ତି ନିମନ୍ତେ ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କାହା ପାଖରେ ଏହି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏମିତି ତ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ଗୁଞ୍ଜନ ହେବା ଉଚିତ୍ — ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିବା ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ତାହା ଶାନ୍ତି ପାଇଁ, ଏହା ସୁଖ ପାଇଁ । ସୁଖ ଧନ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ । ଧନ ନଥିଲେ ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ଧନ ନିମନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଦେଇଥିଲେ । ସ୍ୱର୍ଗ ସୁନାର, ନର୍କ ପଥରର ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସମୟ ବାହାର କରି ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥା ହୋଇ ନିଜ ଭିତରେ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ଭରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରିବା ସହିତ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପାର୍ଟକୁ ଦେଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନିଜେ ନିଜକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ମନକୁ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ଦେଶବାହକ ଅଟେ ? ମୁଁ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିଛି ?

ବରଦାନ:- ସାଇଲେନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାର ନାଗରା ବଜାଉଥିବା ଶାନ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଗାୟନ ଅଛି ସାଇନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଜ୍ଞାନ ଉପରେ ସାଇଲେନ୍ସର ବିଜୟ ନୁହେଁ କି ବାଣୀର ବିଜୟ । ଯେତେଯେତେ ସମୟ ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପାଖେଇ ଆସୁଥିବ ସେତିକି ସେତିକି ଆପେ ଆପେ ଅଧିକ ବାଣୀରେ ଆସିବା ପାଇଁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବାକୁ ଲାଗିବ । ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ନ ଚାହିଁଲେ ମଧ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ ତୁମକୁ ବାଣୀକୁ ନେଇଆସିଛି ସେହିପରି ଆଗକୁ ଗଲେ କଥା କହିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଣୀଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଅନୁସାରେ ବାଣୀ ଆସିବ । ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଭିତରେ ଏହିଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଯିବ ସେତେବେଳେ ଜାଣିବ ବିଜୟର ନାଗରା ବାଜିବାର ସମୟ ଆସିଗଲା, ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ସମୟ ମିଳୁଛି ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସୀ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜିରୋ ଅର୍ଥାତ୍ ଶୂନ ବା ବିନ୍ଦୁ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ହୀରୋ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****